

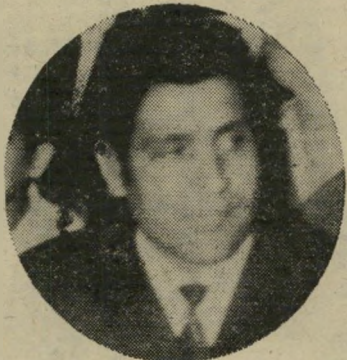
את השררה לפרנסה ואת הדמוקרטיה ל- קאריקטורה של כלנתריום.

אורי-עקיבא היא עירית-עולים. אר- לם התואר „נדיחת“, הדבק כמעט אוטומטית במושג „עירית עולים“, אינו חל עליה. היא שוכנת לצד הכביש הראשי תל-אביב-חיפה. על אס-הדרך המובילה ל- עתיקות קיסריה.

מרבית תושבי אורי-עקיבא מתביישים בשם יישובם. אם תשאל תושב מקומי איך נקרא מקום מגוריו, יענה, קרוב לודאי: קיסריה. כי בשם קיסריה כרוכה הילה היסטורית, למרות שהיא כיום רק תל- חרבות. גם בית-הקולנוע היחיד בעיירה

נקרא בשם זה, ושם הסרט שהוצג בו לפני שבוע מקפל בתוכו את תולדות המקום ואת תחושת תושביו מזה זמן רב: האושר הנעלם.

אורי-עקיבא הוקמה באפריל 1951 ע"י קבוצה של 40 משפחות עולים מרומוניה. הם ישבו אז בבדונים ובפחונים, מעברה

וננו

הקיימת עד עצם היום הזה באורי-עקיבא. עקב קירבתו לים, רצו המתכננים להפוך את המקום לכפר דייגים. הוחל בבניית מזח ליד אזור העתיקות בקיסריה, נבנו בתים דור-משפחתיים למשפחות הדייגים, ואולי דאג משהו גם לקניית הרשתות. אבל לעולים שיושבו במקום לא היה כל חשק לעסוק בדייג. אז החליטו המוסדות המישיבים לבסס את המקום על משקי עור. כל משפחה קיבלה חלקת אדמה ליד ביתה והיתה אמורה לעסוק בחקלאות. אלא ש- המתיישים היו אדישים לירקות בדיוק כמו לדגים.

כך הפך המקום, מבלי שתוכנן לכך, לעיירה. עירית הפיתוח, שהוקמה לפי נוסח חת הקסם של שנת 1953. קמה במקום שאיש לא היה זקוק בו לעיירה או לעיר נוספת. אבל המקום היה טוב כדי לקלוט עולים ולבנות טלאיטלאים של שיכונים

דוד

מכוערים, שעמדו בניגוד מחריד לאתר העתיקות המרהיב של קיסריה.

קרב על הכסף

ב אותם ימים רחוקים לא היתה העס- קנות הציבורית כבוד שיש להלחם עליו. התקציב השנתי של אורי-עקיבא עמד על 11 אלף ל"י. ראש המועצה דאז, יחיאל וייסנברג, הבין בקושי עברית. משכורת לא היתה לאף אחד מחברי המו- רי עצה.

מים לא היו במקום, גם לא חשמל. למה שראש-המועצה המקומית היה צריך

ברכה

לדאוג יותר מכל, היה להשגת יום עבודה לתושבים המקומיים. וייסנברג גילה בר- תחום זה פעילות ראויה לשבח. לאט לאט נוצרו סביב מעברת העולים, שהפכה ל- עירית פיתוח, מקורות פרנסה לתושביה: מפעל לייצור טקסטיל — פרנסטיטקס, מפעל הענק לשטיחים — מאפיה איזורית, בית-חרושת לקרח ועוד.

באותם ימים רחוקים לא היו מהסכות חצר במועצה המקומית אורי-עקיבא. האנ-

ציוני

שים היו טרודים מדי בבעיות אחרות. כשיום אחד הגיע מנחם בגין לגאום נאום בחירות בעצרת מקומית, סידר לו וייסנ- ברג המפא"יניק במה, ספסלים ותאורה. מאז הוא שומר מכתב תודה מבגין. אלא שבמרוצת עשרים השנים השתנה משהו באורי-עקיבא. לאיטה התמלאה עיי- רת הפיתוח בעולים מארצות צפון-אפריקה. את אלה העלו שליחים של המפד"ל. עוד בארצות מוצאם הסבירו להם מה טוב עבור- רם וחילקו להם פנקסי חבר במפלגה. לא עוברות שנים רבות, והמפד"ל משתלט על אורי-עקיבא. עכשיו יש גם על מה לשלוט. תקציבה השנתי של עירית הפיתוח מגיע כיום ל-9 מיליון ל"י. מי ששולט במועצה שולט על

כך מינסים לקנות כלנתר

ביש כחודש ספטמבר 1970, נפגש יצחק אמסלם, חבר סיעתו העצמאית של מנחם ציוני, עם שלום וננו, שנבחר אף הוא ברשימתו של ציוני, נ"י, אך פרש ממנה, סייע חוזר מהפכה כדי להכ" תיר את איש המערך כראש המועצה. כפגישת, שנערכה בביתו של וננו, ניסה וננו לשכנע את אמסלם לפרוש גם כן מתמיכתו כציוני והצ" שרף המערך. וננו לא ידע כי אמסלם היה מצוייך

וננו: חכה בסבלנות, יודח ואחר-כך נמצא פתרון, שב בשקט יהיה בסדר. יצ- חק, אתה תשב בשקט. מנחם ציוני הרי יוח, שלום שלמה הרויח. אנחנו זה ש' מפסידים כאן. למה שגם אנחנו לא נר- ויח?

אמסלם: מה תרויח? הבטיחו לך משהו? מה תקבל, מה יצא לך מזה? וננו: חכה בסבלנות, שב בסבלנות, יהיה טוב, אני רק מציע לך עוד פעם לטובתך ולטובת שגיננו...

אמסלם: מה יצא? וננו: ועוד איך יצא, חכה בסבלנות, אני מדבר אתך, אני לא שלום שלמה. אתה מכיר אותי, אנחנו צריכים להגיע הזמן שלנו להרויח.

אמסלם: מה תרויח? וננו: קודם כל הכסף שלנו. אמסלם: איזה כסף? וננו: כל הכסף שהוצאת, וכל הכסף שהוצאתי אני.

אמסלם: מה עם הכסף, מאיפה? וננו: חכה בסבלנות, חכה, אתה תקי- בל ואני אקבל. אמסלם: מה תקבל, הבטיחו שיתנו לך את הכסף או משהו? וננו: יתנו!

אמסלם: יתנו? וננו: שזוקים לנו — יתנו, צריכים אותנו. אמסלם: אם הבטיחו, שיבואו ושיגידו אנחנו מוכנים לתת.

אמסלם: הבטיחו לך שיתנו? וננו: ועוד איך? אני מדבר אתך. מלה שלי אתה מקבל אותה בתור מלה. כל מה שאני אומר לך, מלה שלי זה מלה. אנו פשוט מאוד רוצים לנצל את המצב.

אמסלם: צריכים להרויח מזה? וננו: זה הכל. אמסלם: צריכים לראות את הנהגה הזה.

וננו: אתה לא אומר לאף אחד שאתה מקבל, יה-חביבי, דע לך אם המערך הוא רוצה ראש מועצה, הוא יכול להיות כפי- נים, אתה מסכים אתי? אמסלם: כן — הוא ישלם בשביל זה.

וננו: ועוד איך ישלם, זה מועצה בשי- בילו 3 שנים. אמסלם: לשבת בשקט? וננו: בשקט. נדיח. אני לוקח אותך שגיננו ביחד, ומה שאני מסכם — אל תע- שה דבר בלי שאני נותן לך — למה מה שאני אומר לך זה שמעתי מהם. אני לא מדבר מהראש.

אמסלם: ממי שמעת? מצבי, מצבי! וננו: מצבי! יותר מזה! אמסלם: צבי אמר לך? וננו: בהחלט! הוא יתן לך. הוא זקוק לך.

אמסלם: למה הוא לא בא בעצמו להגיד לי — המצב ככה וככה — מתבייש? וננו: אני אמרתי לך ואתה הולך לסי- פר, זה לא טוב. באתי לשכנע אותך ואתה הולך לספר לציוני. בא וננו ושכנע אותך. אתה מערכניק — אתה. אחרי הי- שיבה, תבוא — רבותי, הרשימה התפוררה ואני חוזר למפלגה שלי — אתה קונה את עולמך.

וננו: יצא לי!
וננו: המצב שלך הוא טוב מאד. אתה תשב בשקט. אם תתן לי הבטחה לא נדיח אותך — נוכיח לך את זה.
אמסלם: איזה הבטחה?
וננו: אתה הולך חוזר למערך שלך, לא ידיתו אותך.
אמסלם: שידיתו!
וננו: הגיע הזמן שאנחנו גם כן נחיה. זה הכל.
אמסלם: צריכים לראות את הנהגה הזה.
וננו: אתה לא אומר לאף אחד שאתה מקבל, יה-חביבי, דע לך אם המערך הוא רוצה ראש מועצה, הוא יכול להיות כפי- נים, אתה מסכים אתי?
אמסלם: כן — הוא ישלם בשביל זה.
וננו: ועוד איך ישלם, זה מועצה בשי- בילו 3 שנים.
אמסלם: לשבת בשקט?
וננו: בשקט. נדיח. אני לוקח אותך שגיננו ביחד, ומה שאני מסכם — אל תע- שה דבר בלי שאני נותן לך — למה מה שאני אומר לך זה שמעתי מהם. אני לא מדבר מהראש.
אמסלם: ממי שמעת? מצבי, מצבי!
וננו: מצבי! יותר מזה!
אמסלם: צבי אמר לך?
וננו: בהחלט! הוא יתן לך. הוא זקוק לך.
אמסלם: למה הוא לא בא בעצמו להגיד לי — המצב ככה וככה — מתבייש?
וננו: אני אמרתי לך ואתה הולך לסי- פר, זה לא טוב. באתי לשכנע אותך ואתה הולך לספר לציוני. בא וננו ושכנע אותך. אתה מערכניק — אתה. אחרי הי- שיבה, תבוא — רבותי, הרשימה התפוררה ואני חוזר למפלגה שלי — אתה קונה את עולמך.